

Látás a széles és keskeny útról

„Menjetek be a szoros kapun. Mert tágas az a kapu és széles az az út, a mely a veszedelemre visz, és sokan vannak, a kik azon járnak. Mert szoros az a kapu és keskeny az az út, a mely az életre visz, és kevesen vannak, a kik megtalálják azt.” Máté 7,13-14

Két utat láttam. A két út az elején szétágazott. Baloldalon volt egy széles és egyenes út. Kövekkel volt kirakva, szabályos fehér nagyméretű térkövekkel. Az út két oldalán fémkorlátok voltak, a szalagkorlátokhoz hasonlóak. Sok ember járt ezen az úton, mind egy irányba tartottak, egyenesen előre. Az út olyan hosszú volt, hogy a vége nem látszódott, beleveszett a semmibe. A jobb oldalon a másik út keskeny volt és erősen felfelé emelkedett, mint a hegyoldalaknál szokott. Ez is térkövekkel volt kirakva, de itt a szélén nem volt korlát és az út szélein a kövek leszakadozóban voltak. Az út nem egyenes, hanem enyhén kacskaringós volt, viszont töretlenül felfelé tartott a felhők felé. Az út vége gyönyörű és tiszta báránnyelű felhők közé ért és be is fedték a felhők. Ezen az úton kevés ember járt, szakaszosan és ritkásan. A két út között, ahogy fokozatosan elvált egyre nagyobb lett a távolság és a szintkülönbség. A keskeny út széle - a széles út felől - rossz állapotban volt; a szélső kövek meg voltak csúszva lefelé, és a két út között egy meredek és kopár lejtő volt. Nem volt sem sziklás, sem növények nem voltak rajta. Olyan volt, mint egy vulkáni hamuval fedett hegyoldal.

Magyarázat:

A köveket emberek rakták le mind a két úton sok generáció óta. Az egyenes és széles út könnyen és kényelmesen járható és ezért nagy tömegek választják. Látják, hogy sokan vannak rajta, könnyelműen hozzácsapódnak a többiekhez. Nem látják, hogy az út a semmibe vezet - a kilátástalanságba és a megsemmisülésbe. Ezen az úton nincs lehetőség visszafordulásra. Az út szélein a korlátot Sátán emelte, hogy megakadályozza az embereket a kényelmes útról való letérésben. A korlátot mégsem láttam olyan magasnak, hogy azt ne lehetne átlépni. Ha valaki mégis átküzd magát rajta, még akkor is szembe kell néznie a meredek és kopár, egyre csak magasodó hegyoldallal, aminek a tetején ott van a másik - a keskeny út - és a csúcson a gyönyörű felhők a nap sugaraival koronázva. Ha sikerül az akadályokat legyőznie rátér a keskeny útra. Mikor az elején szétágazik a két út még könnyebb a széles útról felkapaszkodni, de ahogy egyre távolodik és a szintkülönbség is nő, már sokkal nehezebb. A széles úton az emberek nem tudnak akadálytalanul haladni. Sokan vannak az úton, egymásba botlanak, akadályozzák egymást, a sietősebb eltiporja a lassabbat. A gyengébbek próbálnak kihúzódni a szélére, de ott a tömeg nekiszorítja őket a korlátnak. Akit eltipornak ott hal meg az úton. Aki eljut a végéig, megkapja jutalmát: kinn lesz a külső sötétségben az idők végezetéig.

A keskeny út enyhe kacskaringóssága azért van, hogy a felfelé haladóknak megkönnyítse a nehézségeket a meredek felfelé vivő úton. Az út szélén a kövek azért csúsztak meg, mert vannak olyan emberek, akik lefelé tekintgetve azt látják mennyivel könnyebb a széles úton járni és kockáztatva (lelki)épségüket lecsúsznak, leereszkednek a széles útra. Másrészt, akik a keskeny úton haladva nem eléggé figyelmesek a szélső kövekre lépve önkéntelenül és nem szándékosan megcsúsznak, de ezek az emberek visszakapaszkodnak és folytatják útjukat. A legbölcsebbek mindvégig a keskeny út közepén próbálnak haladni, ahol az út stabil és jó állapotú. A keskeny útról lefelé (vissza)csúszni könnyű, mert a gravitáció (Sátán) húz. Felfelé a széles útról nehezebb feljutni, de nem lehetetlen. Az Úr irgalmával megsegít, hogy az oly nehéznek tűnő akadályt legyőzhessük. A megcsúszásnál még tudnak segíteni az úton haladó drága testvéreink! Legfontosabb mégis a keskeny úton való haladás, mely Isten irgalmával és

végtelen szeretetével könnyebbé és élvezetessé válik és a jutalma ott van az út végén. **Mikor felérkezünk a csúcsra, a legdrágábbat adja nekünk ISTEN!!!**

Jászberény, 2012.04.14.

Rédei Róbert